

Βρῆκε τὸ μᾶστορά του καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ δὲν το ὑπόπτευσε αὐτὸ καθόλου καὶ ἔλεγε :

— Εἶμαι ἄτυχος σὰ χαρτιά. Βάζω δραχμὴ τῆ βρίσκω, βάζω δεκάρικο τὸ γάνω. Φτοῦ νὰ χαθῆ.

Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἀπόψε δὲν τον ἐγλωσσόφαγε καὶ ἡ γρηῃά του διόλου . . .

Ἐγύρισε στὸ σπίτι εἰς τὰς τρεῖς καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ σὰν τῆ βρεγμένη τῆ γάτα. Ἐπῆσε στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ποῦ νὰ τον πάρῃ ὕπνος. Τὸν ἤρῃεν ἄγρυπνον ἡ αὐγὴ, ὅταν σηκώθηκε ὁ κακόμοιρος καὶ ντύθηκε καὶ ἀπὸ τῆ φοῦράκα του . . . πήρε τὰ βιβλία του καὶ πῆγε στὸ Σχολεῖο.

Αὐτὴ ἦτο ἡ τιμωρία τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἀγογγύστως, δι' ὅλας του τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὴν ἀνοησίαν του, καὶ τὴν ἀφροντισίαν του . . .

Εἶχε τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὰ Θεοφάνεια—ἄλλη σχολὴ τριήμερος—καὶ ὅτι θὰ ἐξηκολούθει καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὸ Λαχεῖόν του, νὰ κερδίσῃ μέρος τῶν χαμένων. Ἄλλ' εἰς ἓνα φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησεν ἐν τῷ μεταξύ πῶς ἐπέρασε τὰς ἑορτάς :

— Μὴ χειρότερα, εἶπε, σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Κ' ἐκεῖνος :

— Δὲν πειράζει· καὶ τοῦ χρόνου.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 6 Ἰανουαρίου 1893.— Ὁ κ. Reichel ὁμίλησε περὶ τῶν ὄπλων τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων. Ἡ ἄσπις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαίμου μέχρι τῶν ποδῶν, δὲν ἐκρατεῖτο δὲ ὡς ἡ μικροτέρα ταύτης τῶν μετὰ αὐτὰ Ἑλλήνων ὀπλιτῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ ἔσθλην λαβῆς, ἀλλ' ἐφέρετο ἐκ τοῦ ὤμου διὰ τοῦ συνέγοντος τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μακροῦ τελαμώνος. Οἱ ἥρωες ὀνομάζοντο ἐπεστήριζον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ἄρματος, ἐλάμβανον δὲ, παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον μόνον ὅταν καθήρχοντο αὐτῶν πρὸς τὸν ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα. Τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον γαλκοχίτωνες ἐξηγεῖ ὁ λαλῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀσπίδος, ἣτις διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς καὶ τὸν θώρακα περιττὸν καθίστα. Τὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ θώραξ ἀναφέρεται, ὁ ῥήτωρ θεωρεῖ παρεμβληθέντα μεθ' Ὀμήρου.— Ὁ δευτερος διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Βόλτερς ὁμίλησε περὶ Ἀργείων ὀρειγαλκίων ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα οὐχὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Ἄργος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κόρινθον καὶ Σικυῶνα ἀναφέρει.— Ὁ κ. Δαῖρπελδ λαλεῖ περὶ τῶν τελευταίων εὐρημάτων κατὰ τὰς παρὰ τὴν Ἐννεάκρονον ἀνασκαφάς.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, βαγδασιάτῃ βρογῆ συμπαράσυσσα τὰ γῶματα τοῦ λοφίσκου Σταυροβοῦνι τῆς Μαντινείας, ἀπεκάλυψε ἀρχαῖα τείχη καὶ λείψανα οἰκοδομῆς ἀρχαιστάτης. Τὰ τείχη σύγκεινται κατὰ τὴν βᾶσιν ἐξ ὀγκοκίθων κυκλωπείων, ἡ δὲ οἰκοδομὴ, ἡ ὑπ' αὐτῶν περιβαλλομένη, εἶνε εὐρεία καὶ φαίνεται ὡς κτίριον δημοσίων.

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀριστείδου καὶ Παρθεναγωγείου, παρὰ τὸ νέον Χρηματιστήριον, ἀνασκαπτομένων τῶν θεμελίων οἰκίας τινός, εὐρέθησαν πρότινων ἡμερῶν λείψανα τοῦ ἀρχαίου τείχους τῆς πόλεως, ἐσγάτως δὲ καὶ τάφος ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ ἄνευ ἐπιγραφῆς, παρὰ τὸ τείχος.

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἦτο γλυκεῖα, ἠλιοφεγγῆς ἡμέρα ἡ τῶν Θεοφανεῶν, ἡ συνήθης δὲ τελετὴ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἐν τῇ Δεξαμενῇ, ἐγένετο ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου καὶ μετὰ πολλῆς λαμπρότητος. Εἰς τὰς παραλίους πόλεις ὅπου ἡ κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ γίνεται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ θέαμα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλοπρεπέστερον καὶ φαίνεται καθαρῶς ὁ κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸς χαρακτήρ τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἡ λάμψις τὴν ὁποῖαν διαθέτει εἰς τὰς τελετάς ἡ πρωτεύουσα, μετὰ τὸν στρατὸν τῆς, μετὰ τὸν κόσμον τῆς, μετὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς, δὲν ἀποστρεφεί παντὸς θελητήρου τὴν ἑορτήν. Εἰς τὴν Δεξαμενὴν μᾶς τὸ θέαμα ἦτο ὠραῖον καὶ ἐπιβάλλον. Μόνον ὁ Μητροπολίτης ἔλειπεν, ἐξαιρετικῶς φέτος, διότι κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ χειροφιλήματος, ἔσπευδον δὲ ὅλοι οἱ ἐν τέλει εἰς τὰ Ἀνάκτορα νὰ ὑποβάλωσι τὰ σέθη των καὶ τὰς εὐχὰς των εἰς τοὺς Βασιλεῖς, ἔσπευδον δὲ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ πάντοτε πρόθυμοι περίεργοι, καθ' ἑκατοντάδας παραταχθέντες εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων καὶ χάσκοντες μετὰ πηχυαῖον στόμα πρὸς τὸν χρυσοπαρῶν στολῶν τῶν ἐπισημοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐλαμποκόπουσαν εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς τὸ θέαμα δὲ τὸ ὑπαίθριον πόσοι δὲν ἀνέπλασσον μετὰ πόθου τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ δὲν ὄνειρευοντο ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν τὸ νὰ κύψωσι καὶ αὐτοὶ ποτε πρὸ ἐνὸς στέμματος, νάσπασθῶσι μίαν χεῖρα βασιλείας ἢ . . . φιλιότητος.

Αἱ Ἀπόκρῳ πλησιάζουν. Ἦρξαν ἤδη καὶ προσόρτια, ὅπως οὖν ζωηρά, οἱ χοροὶ, οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοὶ. Εἶνε δύσκολον ἀποφανθῆ τις ἀπὸ τοῦδε ἂν αἱ δύσκολοι περιστάσεις τοῦ ἔτους τούτου θὰ ματαιώσουν τὴν ζωηρότητα τῶν ἀθηναϊκῶν κρονίων ἢ ἂν οὐδεμίαν αὐταὶ θάσκησωσιν ἐπιρροήν. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῆ μετὰ τινος βεβαιότητος εἶνε ὅτι ἂν ὑπάρξῃ πρωτοβουλία καὶ δεθῆ ἡ ἀναγκαῖα ὠθησις, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἴδωμεν ὠραίας Ἀποκρῳ καὶ ὑπὸ ἐποψιν λαϊκῶν διασεκέδασεων καὶ θαυμάτων καλλιτεχνικῶν, ὡς ἄλλοτε μετὰ τὸ κομιτάτον. Μέχρι τοῦδε ἠγγέθη ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον τοῦτο εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ἐνταῦθα Καλλιτεχνικὴ Ἐνωσις θάναλῶδῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ θὰ συστάσῃ Κομιτάτον καὶ θὰ συλλέξῃ ἐράνους πρὸς ὅσω τὸ δυνατόν ἐντελεστέραν διοργανώσεων τῶν ἑορτῶν. Τ' αὐτὰ ἀγγέλλονται καὶ ἐκ τοῦ γείτονος Πειραιῶς, ὅπου περὶ Κομιτάτου θὰ φροντίσῃ ἡ νεαρά καὶ εὐέλπις Καλλιτεχνικὴ Οἰκογένεια. Εὐχόμεθα τὰ σχέδια τῶν φιλοκάλων σωματείων νὰ πραγματοποιηθῶσι καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ γεννηθῆ τὸ βέῤῃμα, τὸ μέλλον νάναζωογονήσῃ τὰς ἀπὸ τινος ἀπελπιστικῶς ψυχρὰς καὶ ἀνουσίους ἀτυχίας Ἀποκρῳς.

